

get, saa kan I spørge eders egne Mænd hjemme.

Men hvor mange bærer sig saaledes ad? Forhaabentlig ingen.

Nej, lad os uden forudfattede Meninger ganske sindigt gaa til disse Skriftens Ord og bede Guds Aand vejlede os til den rette Forstaaelse. Da er jeg overbevist om, at der ikke kan faas andet ud af disse Ord end, at *den Uskik, at Kvinder i Forsamlingerne kom frem med Spørgsmaal til de Mænd, som førte Ordet, forbydes — just ikke som Synd, men som stridende mod almindelig Sømmelighed.*

Saaledes udlægger Biskop Skat Rør-dam, der har givet os sit N. T. med Noter, som læses med stor Glæde og Opbyggelse af mange Guds Børn, disse Vers.¹⁾ Og paa aldeles lignende Maade forklarer selve Vilh. Beck Paulus Ord her.²⁾

Men saa gaar det dog ikke an heraf at slutte, at saa maa Kvinder heller ikke prædike; det er en ganske ufor-svarlig Slutning. Og som bekendt, tillader jo Paulus Kvinder baade at bede og at profetere (prædike) ved Menighedsforsamlingerne.

Og der er dog vel ingen saa dumstridig ud fra disse omtalte og omstridte Ord at drage den Slutning: Saa maa Kvinder heller ikke sidde i Bestyrelser og Udvalg. Det var dog for horibelt.

Og nu 1. Tim. 2, 11—12, der jo lyder saaledes: „*En Kvinde bør i al Stilhed lade sig belære, med al Lydighed; men at være Lærer tilstøder jeg ikke en Kvinde, ikke heller at byde over Manden, men at være i Stilhed.*“

Vilh. Beck forstaaer dette Ord saaledes, at Paulus her forbyder Kvinder „at lære, at træde op som *Menighedens Lærer*“ — „at have Lærerembedet i Kirken“ — at være *Menighedens Præst*“.¹⁾

Nu vel, i saa Fald er hermed da ikke forbudt hende at være Apostel, Profet eller Evangelist,²⁾ — og det er jo netop dette sidste, det drejer sig om her, om en Kvinde maa være Evangelist, Prædikant eller ikke — og ikke om, hvorvidt hun maa beklæde Lærerembedet i Kirken eller ikke. Saa vedkommer dette Skriftord os da slet ikke her.

Men — mon der ligger saa meget i disse Ord? Mon der i Grunden siges stort andet hermed end i 1. Kor. 14: Den gifte Kvinde maa ikke ved Menighedens Forsamling optræde som Lærer, navnlig ikke overfor sin Mand, men hun skal i Stilhed lade sig belære af ham? At der fra Vers 8 af tales om Menighedsforsamlinger er da sikkert nok.

Alt i alt: Jeg gad set den, der virkelig kan paavise, at den indre Mission handler imod Guds Ord ved at anvende kvindelige Prædikanter og ved at give Kvinder Sæde i Bestyrelser og Udvalg. Og hermed skal jeg slutte disse Overvejelser.

Blot et Ord til allersidst.

Vi, som i Hovedsagen giver Kvindesagens Arbejde og Bestræbelser Medhold, staar aldeles ikke med en skranten Samvittighed overfor Guds Ord. Vi tyr slet ikke til bibelkritiske Kunster og Metoder for at klare os overfor Bibelens Ord. Nej, vi indanker trø-

¹⁾ N. T. S. 144. ²⁾ I. M. T. 1888 S. 837—838.

¹⁾ I. M. T. 1888 S. 838. ²⁾ Se Ef. 4, 11.